

Není přání jako přání

Alexandra Potter

ALEXANDRA POTTER

**Není přání
jako přání**

RADI\$ERVIS

O autorce

Alexandra Potter se narodila v Bradfordu ve Velké Británii, žila v Austrálii, nyní žije v Los Angeles ve Spojených státech. Působila jako přispěvatelka a redaktorka ženských časopisů ve Velké Británii. Nyní se věnuje pouze psaní. Napsala romány *Do You Come Here Often*, *What's New, Pussycat?*, *Going La-la* a kritikou i čtenáři chválený *Calling Romeo*.

Pro Saara,

protože mi dokázal, že se přání opravdu mohou splnit.

© 2006 by Alexandra Potter
Translation © 2011 Dagmar Brejlová
Cover © 2011 Kristián, s. r. o.

ISBN 978-80-86212-92-0

Poděkování

Nejprve bych chtěla moc poděkovat své redaktorce Saře Kinsellové za to, že věřila mně i této knížce, za její elán a dřinu, a své agentce Stephanii Cabotové i všem ve William Morris za jejich podporu.

Tato knížka vznikala v období, kdy se v mém životě odehrávaly zásadní změny. Naštěstí mám na celém světě skvělé přátele, kteří mi pomohli – děkuju vám, bez vás bych to nezvládla. Můckrát děkuju Lynnette za všechny transatlantické telefonáty a bezvadné chvíle u ní doma ve Fulhamu, Daně za vřelost, podporu a zálibu v bulvárních časopisech, díky níž jsem se v Benátkách cítila jako doma; a samozřejmě děkuju Barney, své kočičí kamarádce, která mi dělala společnost během dlouhých nocí strávených u notebooku (zvu tě na granule).

Jako vždy chci poděkovat rodičům za jejich lásku a podporu – prostě jsou to nejlepší rodiče, jaké bych si kdy mohla přát – a Kelly za to, že je bezvadná sestra a postarala se o mě, když jsem poprvé přijela do Los Angeles.

V neposlední řadě děkuju Saarovi. Co bych ještě mohla říct, abych zbytečně neplýtvala místem? Nebudu to protahovat: prostě ti moc děkuju za lásku, za všechno a ještě spoustu dalšího.

V životě nastávají jen dvě tragédie: když člověk nedostane to,
co chce, a když se mu přání splní.

Oscar Wilde

Kapitola první

Co si v životě přejete?

Světový mír?

Lék na AIDS?

Superpostavičku?

Zamrkala jsem bolestí. Mohly za ni moje nové sandály à la žabky na podpatcích. Do palců mi totiž vydřely puchýře velikosti nemalé mince. Stisknu tlačítko u přechodu a čekám na kraji chodníku. No, jde mi o to, že si každý něco přeje, ne? Každý, každičký člověk. Rozbalím snídani, ovesný koláč s jogurtovou polevou, a zadívám se na nohy. Pekelně mě pálí. Jsem stejná jako ostatní. Tedy pokud nebudu myslet na lidi, kteří by se přetrhli, jen aby pomohli lidstvu, změnili svět a vypadali skvěle v tangách. Tak si tu stojím, koukám na své puchýře – a víte, co si přeju? „Au!“

Jako by to ten puchýř věděl. Praskl a cítím, jak mi tekutina stéká mezi prsty.

Zlaté žabky.

Za chvíli bude půlka července a na Británii udeřila vlna veder. To pro většinu populace, která ustavičně hladoví po slunci, znamená, že si dosyta užívá sluneční paprsky, zmrzlinu, pikniky v parku a lehátka na zahradě. Zato pro nás Londýňany je to hotové peklo. Celé město se potí jako uříčený sportovec. Kancelářský vzduch k padnutí, ulice zamořené výfukovými plyny a metro bez klimatizace dělají člověku ze života peklo. Lidi jsou vzteklí. A loupe se jim nos.

Mě zase ničí nohy. V duchu zakleju, z tašky vydoluju toaletní papír, který tam už nějakou dobu nosím, a sednu si do dřepu.

Pěkné, opravdu moc pěkné, prolétne mi hlavou, když si prstem oťru rozteklý make-up nad horním rtem a strčím si odrbaný papír mezi prsty. Občas mě napadá otázka, proč si vlastně každý měsíc kupuju časopis o módě, když jsem tak úžasně stylová od přírody.

Ucítím, že mě někdo št'ouchl do zad. Dochází mi, že naskočila zelená. Vstanu a pajdám přes přechod. Okamžitě mě s sebou strhne proud lidí, kteří spěchají na autobus, vybavují se s někým po telefonu, kouří cigárka a usrkávají kaffčko. Všichni se derou na druhou stranu, tlačí se, strkají do druhých, narážejí jeden do druhého. Do lýtka mě udeří kufřík. Vyjeknu bolestí. Ani nevím pokolikáté si přeju, abych bydlela u moře, a ne v tomhle znečištěném centru města a pekla, které už šest let nazývám svým domovem.

Nějak se dostanu na druhou stranu dřív, než zase naskočí červená, a belhám se dál po Marylebone Road. Upřímně řečeno, někdy mívám pocit, jako bych si celý život něco přála. Nejsou to přitom přání, která by mi změnila život – jako třeba potkat Brada Pitta při natáčení nového filmu kousek od svého bytu a zjistit, že chce, abych já, Heather Hamiltonová, hrála hlavní ženskou roli.

Takováhle přání nemám na mysli. Nemluvím o přáních, u kterých zavíráme oči a toužebně si představujeme, jaké by to bylo; házíme mince do kašny, potkáváme filmové hvězdy nebo hledíme Aladinovu lampu. Mluvím o obyčejných, nedobrodružných a v podstatě nudných přáních, která mi bezděčně proletí hlavou asi desetkrát za den. Podle mě totiž přání nemají s kouzly pranic společného, jsou součástí každodenního života.

Je to třeba přání, abych si odpustila ten obří koláč.

Najednou mi dojde, že v ruce držím prázdný obal. Píchno mě ostent viny. Dobře, koupila jsem ho v obchodě se zdravou výživou, byl na regálu vedle sušených meruněk a hnědé rýže, ale koho se tady snažím obelhávat? Pochopitelně vím, že to není superzdravé jídlo. Mrknu na výživové hodnoty. Tohle jídlo a zdravé? Mělo by na něm být varování před zdravotními riziky. Víte vůbec, kolik tuku je v ovesném koláčku?

Rychle zmačkám obal a vrazím ho do kabelky. Jako obvykle hýří nepořádkem, který ustavičně tahám s sebou: vyteklé propisky, tampaxka, pomáda na rty se ztraceným víčkem, takže je celá zanesená od drobečků všeho možného. Aha, ještě pár cedulek z elektronické váhy z drogerie, abych nezapomněla, kolik vážím.

Tím se mi připomnělo další přání. Když jsem si o polední pauze šla do drogerie pro tampony, neodolala jsem a vlezla na váhu. Přála jsem

si, aby mi oznámila, že vážím bez pár kil šedesát, a ne šedesát a pár kil k tomu.

No dobře, byla to tři kila. Ale tolik určitě vážilo oblečení.

Vtáhnu břicho a spěchám po hlavní třídě. Když nad tím tak přemýšlím, mám tolik přání, že si všechna asi ani nepamatuju. Vezměme si třeba posledních čtyřicet hodin. Kdybych je měla všechny napsat, byl by to seznam jako hrom...

Přeju si, abych:

- včera zůstala doma a nechodila s nejlepší kamarádkou Jess na karaoke.
- nezačala pít tequilu.
- nezačala kvičet písničku od Barbry Streisandové *Woman In Love* a radši se pode mnou otevřela země a spolkla mě. Hrůza, bylo to falešné a ještě jsem u toho měla zavřené oči.
- neposlala bývalému příteli, kterého nesnáším, tu esemesku, když jsem ve dvě ráno konečně dorazila domů.

Při té vzpomínce by mě trefil šlak. Poslat esemesku je jedna věc, ale ten obsah je něco úplně jiného.

- si na záchodě v práci nemačkala pupínek na bradě.

Bohužel jsem to udělala a on si pak na podporu pozval pár dalších kamarádů.

- nepronesla ten komentář v metru. Jedna ženská tam totiž z *Cosmopolitanu* předčítala článek o vícečetném orgasmu a ve chvíli, kdy všichni zmlkli, jsem plácla: „A co to vlastně má být?“
- včas dostala upozornění, že ke třicátinám sice dostanu dárky, ale nikdo mi automaticky nepřibalí vzletnou kariéru. (Ono to takhle fakt nefunguje?)

- **mohla říct, že všichni muži trpí premenstruačním syndromem.**
- **v metru vždycky měla volné místo. A aby nebyly fronty v supermarketu. A abych měla volné parkovací místo před svým bytem.**

Znáte ten vtip o tom, že ženy neumějí parkovat, protože muži jim namlouvají, že dvacet centimetrů je takhle daleko? (Ukážete spojený palec s ukazováčkem.) Nedávno jsem ho vyprávěla sousedovi ze dvaatřicítky. Hned poté co jsem vmáčkla svoje auto za jeho nové BMW. Samozřejmě jsem do něj nacouvala. Nepřekvapilo mě, že se nezasmál.

- **vyhrála ve sportce.**

To je zapeklité přání, protože jsem si ještě nikdy nekoupila sázenku. Ale právě to se mi na přáních líbí nejvíc. Nemusejí být realistická.

- **nikdy nemusela prožívat „den blbec“, když mi nejdou učesat vlasy.**
- **si včera, právě když mi instruktor jógy pomáhal do stojky, neuprdla.**
- **dokázala vypít osm sklenic vody za den.**

Pane jo, osm sklenic! Taková nuda, vždyť voda nijak nechutná.

- **poznala muže, k jehož koníčkům patří mytí nádobí, monogamie a předehra.**

Ne aby si liboval v přidělování nepořádku, podvádění a v tom, že mi točí s bradavkami, jako by to byla tlačítka na autorádiu a on se fofrem snažil naladit oblíbenou stanicí. S Danielem, mým bývalým, to ale nesouvisí. Ani s ničím jiným.

- **už nikdy nemusela předstírat orgasmus.**

(Už chápete, proč mě na přáních baví, že nemusí být realistická?)

- se mohla spolehnout na to, že informace na krabičkách krémů proti vráskám nelžou.
- měla jistotu, že v čokoládové zmrzlině Häagen-Dazs nejsou žádné kalorie.
- nevěřila prodavače, že opálení jako ze Saint-Tropez doládám doma a že základem úspěchu je celotělový peeling.

Mrknu na nohy a vzpomenu si na ty oranžové pruhy. Jako zahradní lehátko.

- si táta nevzal tu příšernou mrchu.

Jmenuje se Rosemary a je živoucí důkaz toho, že jedovaté macechy nejsou jen výplody pohádek.

- si nepůjčila od bráchy Eda ten jeho iPod, když jsem zrovna šla na inliny.

Taky jsem se nemusela tvářit jako mistr světa, když jsem zkoušela couvat. Rozmázla jsem se na záda jak dlouhá, tak široká. Drobný detail: rovnou na iPod. Takže to odnesl.

- nemusela prožívat situace, kdy mi u kasy v supermarketu při platbě neprojde Visa karta.

To by bylo samo o sobě dost ponižující, natož když mě nějaký vedoucí „doprovodil“ do takového miniaturního kamrlíku, vzal nůžky a přestříhl mého blýskavého, pružného kámoše napůl „podle instrukcí banky“.

- si včas uvědomila, že to prodavač ve videopůjčovně kousek od nás myslel ironicky, když mi jako klasiku nabídl romantickou komedii s Madonnou *Trosečníci*.

Hvíízd. Slyším provokativní pískání a zvednu hlavu. Jde ke mně pár dělníků a vyzývavě mi koukají na prsa. Hned si přepíšu další položku na seznam přání:

- **měla podprsenku.**

Svším hlavu a snažím se kolem nich projít jako by nic. Nevšímejí si jich, Heather. Nedívej se jim do očí. Pořád jde a tvaří se, jako bys je neviděla. Ještě pár krůčků a máš to... Hlavně klid. Vidíš, nejsou tak hrozní. „Ahoj, kotě, jak se mají tvoje bradavky?“

- **všichni dělníci měli miniaturní penisy.**

Zrudnu jako rajče a mažu dál. Dělán, jako bych se dívala na hodinky, abych se na ně nemusela dívat. Dokonce i vidím, kolik je hodin. Sakra.

- **nepřišla pozdě na akci s Brianem. V deset na radnici.**

Je totiž za deset minut půl jedenácté. Zabije mě.

Na schodišti před radnicí stojí štíhlý, atraktivní prošeďivělý muž v elegantně šedém obleku. Člověk by mu tipl pětapadesát, ale je mu o deset víc. Na podpatcích vzorně naleštěných bot se kývá sem a tam. Podívá se na hodinky, pak se rozhlédne ulicí, povzdychne si a začne si prohlížet knoflíkovou díрку na saku. Růžový karafiát pomalu vadne. Muž si s ním nervózně pohrává.

To je Brian. On mě sice kvůli přelidněné ulici nevidí, zato já na něj mám hodně dobrý výhled. Chudák, stojí tam v obleku tak sám, všichni na něj koukají, u nohou má hromádku konfet. Někteří kolemjdoucí na něj vrhají soucitné pohledy. Nevnímá je, má moc práce se sledováním času. Nakonec z náprsní kapsy vyloví mobil. Otevře ho, ukazováčkem neohrabaně stiskne pár tlačítek a přitiskne si telefon k uchu.

Jsem zhruba sto metrů od něj. Slyším známý tón. Zajedu rukou do tašky a nahmatám nokii. Sotva ji vyndám, přestane zvonit. Zatraceně.

Vytáhnu ji celou, samozřejmě i s hands-free. Kabely jsou jako vzdychky omotané kolem celého telefonu. Kouknu na displej. Zmeškaný hovor. Vytočím hlasovou schránku. „Máte jednu novou zprávu.“

Čekám, co se z ní dozvím, a mezitím zuřivě mávám na Briana, jenže stojí zády ke mně. Zapaluje si cigaretu.

„Ahoj, tady Brian. Stojím před radnicí a začínám být trochu nervózní. Nebudu chodit kolem horké kaše, Heather. Sakra, kde jsi?“

A jáje.

Podle toho našťavaného tónu moc dobře vím, že jsem v pěkném průšvihů. Zavolám mu zpátky. Okamžitě hovor přijme. „Heather, kde jsi?“ „Hned za tebou,“ odpovím a zaťukám mu na rameno.

Snažím se průšvih zlehčit humorem, ale Brian málem dostane infarkt. S cigaretou mezi prsty se prudce otočí kolem své osy a vrhne na mě nepřátelský pohled. „Jdeš pozdě!“ vyštěkne do mobilu. Vzápětí si uvědomí, co dělá, a zakleje. Zaklapne mobil a strčí ho do kapsy.

„Já vím, omlouvám se,“ pípnu a pustím se do vysvětlování: „Nezvonil mi budík, pak mi nejelo metro a k tomu všemu mám tyhle pitomé boty a –“

„Alespoň že jsi dorazila,“ skočí mi do řeči, odhodí cigaretu na zem, špičkou boty ji tícne a zapne si sako. Má rychlé pohyby a je viditelně nervózní. Připomíná mi ptáka s rozčepýřeným peřím a vystrašeným pohledem. „Musíme sebou hodit,“ dodá, uhladí si klopy saka a s pečlivostí člověka, který si žehlí i spodní prádlo, hřbetem ruky smete neviditelné smítko.

„Kde jsou všichni?“ ptám se a spěchám za ním po schodech.

„Vevnitř. Čekají na nás.“ Otevře vchodové dveře a dá mi přednost. „Čekám na tebe celou věčnost. Když jsi pořád nešla, radši jsem vyrazil ven.“

„Fakt mě to moc mrzí,“ omluvím se ještě jednou a skrčím se, abych mu proběhla pod paží. Jsem o dost vyšší než on, zvláště v těch nových botách. Vejdu do přítmi haly a v zrcadle se zlatým rámem překontroluju svůj vzhled.

Jsem typická rusovláska se světlou pleť a pihami. Mám dlouhé vlnité vlasy a bolestné vzpomínky na to, jak mi v dětství pořád někdo přezdíval Zrzek nebo Karotka. Měla jsem řadu dalších jmen, která se týkala pubického ochlupení a sprostých rýmovaček a která radši nebudu opakovat. Upřímně se divím, že jsem nemusela začít chodit na terapii. Kadeřnice mi každého půl roku prosvětlí vlasy světlým melírem, abych vypadala trochu víc jako jahodová blondýnka. Obvykle si vlasy fénuju dohladka, ale v tom dnešním horku se mi zase zkroutily. Snažím se je

trochu narovnat. Všimnu si Briana. Stojí za mnou a upřeně se dívá na podlahu. „Co máš s nohama?“ zeptá se.

Připomene mi provizorní opatření. Kouknu dolů. „Nová móda,“ prohodím. Shýbnu se a začnu si zastrkávat toaletní papír pod prsty, aby nebyl vidět.

Za normálních okolností by se zasmál, prohodil něco vtípného nebo začal vyzvídat, co všechno jsem při nakupování spáchala. Na rozdíl od jiných mužů totiž drží krok s dobou, módou a novými trendy – vždycky si půjčuje *Vogue*, i když tvrdí, že si jen prohlíží obrázky. Tentokrát si jen dopáleně odfrkne.

„Půjdeme?“ procedí skrz zatnuté zuby. Upře na mě nepříjemný pohled. Náladu má sice mizernou, ale i tak je na svůj věk neuvěřitelně atraktivní.

„Jo... Ano, určitě...“ koktám. Připadám si jako malá zlobivá holka.

Přejdeme halu dlážděnou mramorem, naše kroky se v ní nepříjemně rozléhají. Před námi se pyšní vysoké mahagonové dveře. Brian si mumlá něco o další svatbě, která by měla dorazit co nevidět, a když si nepospíšíme, bude z toho jedna velká ostuda. Chce otevřít.

Položím ruku na jeho.

„Počkej,“ zarazím ho, vylovím z tašky balíček kapesníčků, otevřu ho a jeden kapesník mu podám. „Na, na svatbách vždycky brečíš.“

Zamračí se. Kapesník si ode mě nevezme.

Zamávám jím jako vlajkou.

Konečně ho dostanu. Tvář mu zjihne a zmizí z ní napětí. „Promiň, dneska jsem se fakt bál, že nedorazíš.“ Přijme mou mírovou nabídku a obratně si ji strčí do rukávu.

„Šlífíš? Copak bych tě mohla nechat na radnici samotného?“ zašeptám.

Cuknou mu koutky úst. „No...“

Usmějeme se na sebe. Upraví si kravatu, uhladí si vlasy, aby nebyla vidět místa, kde už žádné nemá, a narovná se. „Jdeme na to?“

Zkontroluju sukni, zastrčím si za ucho neposlušnou loknu a přikývnu: „Jdeme.“ Připadám si jako uzlíček nervů.

Oba nasadíme vážný výraz. Obejmu se pažemi.

„Hurá do toho,“ hlesne Brian. Zhluboka se nadýchne a stiskne kliku.

Kapitola druhá

Přivítá nás záplava pestrobarevných klobouků s pštosími péry a hedvábnou síťovinou, třepotající se v proudu vzduchu, který rozvlhují stropní větráky. Vejdeme do přelidněné místnosti. Hosté sedí namačkaní jeden vedle druhého, neklidně poposedávají v dusném vedru a vyměňují si rodinné drby. Pár dětí se začalo nudit a začaly se honit kolem dvou obrovských květinových dekorací, které stojí po obou stranách vchodových dveří jako strážní. Je slyšet plačící nemluvně.

Do místnosti vcházíme za zády všech přítomných, takže si nás všimne jen matrikář na konci uličky. Má na sobě nevkusnou košili a sandály s otevřenou špičkou. Vrhne na nás úlevný pohled a spěchá k nám. Vlastně bych měla říct, že k nám kráčí, protože žádný krok neošidí. „Díky bohu, že jste tady,“ zašeptá hlasitě. „Už jsem se bál, že co nevidět vypukne vzpoura.“ Poškrábe se na kozí bradce a vrhne významný pohled na místnost plnou lidí.

„Žádný strach, kavalerie právě dorazila.“ Brian vytáhne z kapsy nějaký malý černý předmět. Podrží ho před sebou v natažené paži a několikrát se s ním pootočí.

Matrikář se na něj tázavě podívá. „Co je to?“

„Expozimetr,“ odpovím za něj a konečně zahlédnu stoh kufříků v rohu. Rozepnu černou kabelu, vyndám z ní stativ a začnu ho skládat. „Nejdřív musíme zkontrolovat množství světla, abychom se podle toho zařídili.“

Matrikář přikývne. „Aha.“

„Jako svatební fotograf musím udělat všechno pro to, aby novomanželé měli na památku přesně takové fotky, po jakých vždycky toužili,“ dodá Brian významně, dojde si pro fotoaparát a začne vybírat vhodný objektiv. „Vzpomínky jsou totiž prchavé...“

Jakmile zaslechnu začátek klíčové věty, přidám se. „Ale fotografie jsou navěky,“ dopovíme společně.

„To je motto Navždy spolu,“ naváže Brian. V hlase nedokáže potlačit pýchu. Podá mi kryt objektivu a zaměří hledáček na matrikáře. „Vymyslel jsem ho.“

„Opravdu?“ zeptá se matrikář pochybovačně. „Myslel jsem, že je to docela zavedená fráze...“

Cvakne spoušť. To matrikář nečekal. „Panebože!“ vyjekne. Fotoaparát ho zastihl s otevřenou pusou, vypadá jako ryba. Několikrát zamrká, jak ho silné světlo blesku zaskočilo. Zábleskem upoutáme pozornost svatebčanů. Všichni se otočí a pohlédnou na nás s výrazem plným očekávání.

Všichni vydechnou úžasem, ale vím, že ne kvůli nám, vždyť jsme jen fotografové. Dívají se za nás, kde se otevírají dveře a někdo stiskne na přehrávači „play“. Místnosti se začnou linout tóny saxofonu a doprovodí je Whitney Houstonová písničkou *I Will Always Love You*. Matrikář spěchá na své místo, Brian a já také zaujmeme své pozice. Jdeme na věc.

S velkým napětím očekávám okamžik, kdy se objeví nevěsta v krásných šatech. To je moje oblíbená část. Jak by ne, prakticky každá z nás někdy snila o tom, jaké bude mít svatební šaty. Když mi bylo asi šest, vždycky jsem si oblékla bílou noční košili a mamčin svatební závoj a hrála jsem si na to, že se vdávám za Barneyho. To byl můj plyšový medvěd. Jednou jsem na zahradě zakopla a praštila sebou do bláta. Mamka mi utřela slzy a řekla mi, že mi to pořád moc sluší. Každá nevěsta je prý ve svatební den krásná. Hm, od té doby, co jsem začala fotit svatby, jsem zjistila, že mamka neměla pravdu.

Ano, viděla jsem spoustu nádherných nevěst, ale taky jsem zažila sněhobílé pusinky, které mě vyděsily k smrti, rodinné dědictví, které radši mělo zůstat na půdě, tak utažené korzety, až z nich nevěsta přetékala jako zmrzlina tající v kornoutku. Ani nemluvě o pofiderních závojkách, nevkusných korunkách a pětimetrových vlečkách. Módní policie by si někdy opravdu zgustla. Ale proč do toho mluvím zrovna já? Mám mezi prsty toaletní papír.

Matka nevěsty hlasitě popotáhne. Příbuzní starší generace vydechnou úžasem. Jeden kluk, který předtím hrál s dětmi na honěnou, se zachichlá. Otec ho za to odmění pohlavkem.

A já doslova zalapám po dechu.

Tentokrát za to ale nemůžou puchýře.

Přede mnou totiž stojí nevěsta v jasně růžových šatech, které předtím nejspíš nosila tanečnice flamenca. Nevěsta by klidně mohla být moje matka. Ne, omyl, nezavdala by si ani s babičkou.

„Vypadáte skvostně,“ cvrliká Brian a sází fotku za fotkou.

Co na to říct? Je profík.

„Máte úžasné šaty... Trošičku doleva... Bezvadné... A teď úsměv, prosím...“

Podávám mu další film a fascinovaně se na něj dívám. Brian je v oboru tak dlouho, že vždycky chytne svatební horečku jako všichni ostatní. Je jedno, jestli fotí malou nebo velkou svatbu, tradiční nebo tematicky laděnou, každou si vychutnává. Sám byl jednou ženatý, když mu bylo krátce po dvacítce. Jeho manželka byla modelka, jmenovala se Phoebe. Za pár let se ale po vzájemné dohodě rozešli (jen nevím, jestli to bylo předtím, nebo po tom, co jí oznámil, že je gay) a od té doby měl bezpočet neúspěšných románek.

Ale ani to mu nebrání v tom, aby si uchoval romantickou duši. Vlastně je čím dál tím romantičtější. Jakmile se na kapotě bílého rollse zatřeptá pentlička, div mu nevyhrknou slzy. A když začnou hrát svatební pochod, je konec. Buď si otírá oči do rukávů, nebo loví kapesníčky u maminky nevěsty a pak probrečí celý obřad. Vždycky je naměkko. U věty „dokud vás smrt nerozdělí“ obvykle musí jít ven na čerstvý vzduch.

Tím přebírám vedení. Oficiálně jsem jeho asistentka, ale většina fotek obvykle padá na má bedra. Nepsaná pravidla společnosti říkají, že se ženy rozplývají nad miminky, štěňátky, plyšáky a v první řadě nad svatbami, ale pro mě to neplatí. Neříkám, že jsem proti manželství, právě naopak. Sním o tom, že se zamiluju až po uši a budu s objektem své lásky žít šťastně až do smrti. Po tom touží každá žena, ne? Poslední dobou ale začínám pochybovat o tom, jestli vůbec existuje „šťastně až do smrti“. Možná by se ta fráze měla přeformulovat na „šťastně v tomto okamžiku“ nebo „šťastně, dokud se nezačnu nudit“. Anebo v případě mé maličkosti a bývalého přítele „šťastně, dokud se nespustí s tou holkou z obchodního“. Ale beru to sportovně.

Hlasité smrkání mě vrátí zpátky. Brian smrká jako o život, oči má celé rudé a nateklé a soustředěně pozoruje nevěstu a ženicha při obřa-

du. Konejšivě ho poplácám po zádech, podám mu suchý kapesník a z ruky mu vezmu foťák. Sundám kryt a zaostřím na šťastnou dvojici.

„Priscillo Kleinová, sice jsem byl ženatý již osmkrát, ale manželství s tebou je navždy...“

„Davide Wolstenhume, slibuji ti, že tě budu vždy ctít a milovat, i kdyby ses musel vrátit do výkonu...“

Tím mi připomene mé další přání.

**• Abych se nikdy nevdávala v růžových šatech na flamenco.
A rozhodně ne za muže, který se chystá do vězení.**

Stisknu spoušť a mám další fotku.

Vidíte? Už je to zase na mně...

Když je po všem, sbalíme vybavení a Brian mi nabídne, že mě sveze na metro. Jenže cestou narazíme na stavební práce, celá Marylebone Road stojí a my s ní.

Položím si bosé nohy na palubní desku a otevřu okýnko. Brian řídí. Má minidodávku a na boku má kudrlinkatým písmem napsáno Navždy spolu. Původně chtěl, aby byly na pozadí konfety, ale malíř si účtoval sazbu za hodinu a konfety jsou patrně pracné a časově náročné, proto se nakonec rozhodl pro stříbrnou podkovu a dvojici zvonečků.

Brian není odjakživa svatební fotograf. Kdysi patřil ke známým paparazzi, cestoval po světě, fotil celebrity na pompézních filmových premiérách, ale smrt princezny Diany pro něj všechno změnila. Brian je totiž velký fanda královské rodiny. Všechny královské svatby má na videu, pije čaj z hrnku s motivem pětadvacátého výročí nástupu královny na trůn. A když byl parník Royal Yacht Britannia vyřazen z provozu, obrečel to. Po Dianině smrti byl na dně. Tehdy měl pocit, že se jako paparazzi na té tragédii podílel, proto pověsil dlouhé objektivy a žebřík na hřebík a založil Navždy spolu.

V tomto okamžiku vstupuji do hry já.

Tehdy jsem na vysoké škole dokončila kurz fotografování a odpověděla na jeho inzerát, že hledá asistentku. Sice to nebylo úplně to pravé ořechové – v té době jsem chodila celá v černém a fotila jsem ponurě zdi s graffiti –, ale myslela jsem si, že je to jen na čas. Chtěla jsem zís-

kat praxi, splatit úvěr na studium, vybudovat si portfolio a pak přejít na volnou nohu. Po šesti letech jsem pořád s ním.

Šest let! Neuvěřitelné. Ne že bych nehledala jinou práci, ale je to o známých a kontaktech a o velkém průlomu. Na ten svůj teprve čekám. Pořád věřím, že jednou přijde. Určitě se jednoho dne stanu novou Annie Leibovitzovou, budu mít výstavy ve snobských galeriích v Soho, budu se objevovat na titulních stranách časopisů a novin...

Haló, tady je země a volá Heather.

„Co říkáš na tu svatbu?“ zeptal se Brian.

Úkosem se na něj podívám. Je zasypaný konfetami, každou chvíli potáhne z cigarety a listuje novinami, které si rovnou rozložil na volant.

„Byla zajímavá,“ spustím opatrně jako člověk, který právě vyšel z kina a ještě se nerozhodl, jestli se mu ten film líbil. „A ty?“

Vyklepne popel z okna a přikývne. „Hmm... Byla jiná...“ odpoví neurčitě.

„Z těch šatů jsem byla rozpačitá...“ pokračuju tápavě.

„No jo, někde si zapoměla kastaněty.“

Zasměju se a Brian se ke mně přidá s tím svým kuřáckým chechotem.

„Nebudeme hnusní,“ napomene nás oba. „Nebylo to tak hrozné.“

„Ale bylo,“ usměju se a Brian roztaje. Je to taková naše tradice – jako když jdete někam na večírek s přítelem a cestou domů všechny zdrbnete.

„Zato družičky byly úžasné, že?“

„Hm, hlavně ta malá blondýnka. Odmítala si sundat králičí uši.“

„Hm, a svědek, jak ztratil prstýnky. Vypadal hrozně.“

„No, a pak mu z té nervozity naskákala vyrážka.“

„Škrábal se jako pominutý.“

„A co teprve ty ruce v kalhotách!“

„Kecáš!“

„Nekecám. Mám to natočené, uvidíš.“

„Vida, to bude podařená fotečka.“

Oba se rozesmějeme jako praštění. Absurdita naší práce nám někdy přináší neuvěřitelně komické situace.

„V kolik začínáme zítra?“ zeptám se a utřu si oči plné slz. Od smíchu. „Slibuju, že přijdu včas. Koupím si nový budík.“

„Nemusíš se mnou chodit, klidně se vyspi. Dopřej si spánek pro krásu.“

Ušklibnu se. „Jak to? Vždyť je víkend,“ připomenu mu. Víkendy jsou v našem oboru přímo hektické.

„Já vím, ale dávám ti den volna.“

„Den volna?“ opakuju po něm nevěřicně. „V sobotu?“ Pomalu mi to začíná docházet a začíná mě zaplavovat taková ta typická vlna štěstí z toho, že zítra nemusím do práce. Už bych si ani nevzpomněla, kdy jsem měla naposled celý víkend volný. Paráda. Vyspím se. Uvelebím se na zahradě na lehátku a budu pročítat bulvární časopisy. Anebo celý víkend strávím v posteli, budu se dívat na videa a budu jíst pizzu... z mrazáku.

Najednou ten den volna ztratí na půvabu. Víkendy jsou ideálním obdobím pro zamilované. O víkendu se město proměňuje v Noemovu archu – lidé chodí za ruku v parku, sedí u stolečků v restauracích, dělí se o popcorn v kině. Většina lidí z naší bandy je dávno spárovaná. Zbyly jsme jen dvě singlesky, jenže kamarádka je letuška a o víkendu letí do Dillí a hned zpátky.

„Určitě? V sobotu míváme nejvíc práce,“ začínám couvat.

„Mívali jsme,“ opraví mě. „Poslední dobou se dveře klidně trhnou.“

Jasně. Taky jsem si v posledních měsících všimla, že nemáme tolik zakázek jako dřív, ale nijak jsem si s tím nelámala hlavu. Všimnu si, že Brian svěsil ramena a nakrabil čelo. A jéje, něco visí ve vzduchu.

„Teď budeš mít docela hodně volných víkendů,“ pokračuje.

„Ale firmě se daří, ne?“

Brian se významně odmlčí. „No, právě o tom jsem s tebou chtěl mluvit...“ Povzdychne si, koukne se na mě a mně je jasné, co přijde. Průšvih. „Nechci panikařit...“

Já už panikařím.

„...protože jsi prima asistentka a opravdu nadaná fotografka...“

Panebože, on mi dává padáka. „...Pracovalo se mi s tebou moc dobře.“

Pracovalo? Opravdu řekl pracovalo? Použil minulý čas? Sevře se mi žaludek. Do téhle chvíle by mě ve snu nenapadlo, že bych někdy mohla přijít o práci. Zaměstnávaly mě totiž stížnosti na práci a touha po lepších příležitostech. Zato teď, tváří v tvář nezaměstnanosti, rázem vidím

její přednosti. Chodím do práce v elegantních šatech a páskových sandálech, k obědu mívám uzeneho losůska a svatební dort, mám za šéfa Briana... „Ne, prosím tě, nevyhazuj mě,“ vyhrknu.

„Vyhodit tě?“ lekne se. „Ani náhodou! Proč bych dával padáka té nejlepší asistentce, jakou jsem kdy měl?“

„Já myslela...“, vykoktám zmateně.

„No, je možné, že tě budu muset propustit, to je něco jiného.“

Ztěžka polknu. Brian dělá přesně to, k čemu se uchylují chlapi, když se s vámi chtějí rozejít a snaží se vám to ulehčit tvrzením, že to není kvůli vám, ale kvůli nim. Ono je nakonec jedno, jak to řeknou, protože výsledek je stejný: dostanete kopačky.

„Snažím se ti říct, že jsem procházel účetnictví. Obchody moc nejdou.“ Típne cigaretu do popelníku a z palubní přihrádky vyndá osvěžovač vzduchu. „No, Heather, abych byl upřímný, asi by bylo lepší, kdyby sis začala hledat jinou práci.“ Podívá se na mě a čeká, jak zareaguju.

„Opravdu je to tak hrozné?“ zeptám se div ne šepem.

„Ještě horší.“ Rozpráší v dodávce notnou dávku Vánku oceánu. Spokojeně vrátí osvěžovač do přihrádky a zase se na mě podívá. „Banka po mně chce, abych jednorázově splatil úvěr.“

Najednou mi připadá jako člověk, který na ramenou nese tíhu celého světa. Jako by se mu zvětšily váčky pod očima, prohloubily se vrásky podél nosu a úst. V tak poráženecké náladě jsem ho ještě nikdy neviděla. „Třeba se to spraví,“ plácnu, abych ho trochu povzbudila. Netušila jsem, že firma balancuje na pokraji bankrotu. Bylo mi hrozně – ale ne kvůli mně. Šlo mi o Briana. Já možná nebudu mít práci, ale on přijde o všechno včetně domova, kterým ručí za úvěr na podnikání.

„Třeba,“ přikývne a nuceně se usměje. „Možná se stane zázrak, dostaneme velkou zakázku a všechno splatím.“

„Možná,“ přikývnu s odhodlaným úsměvem.

Zapne rádio a vrátí se ke čtení novin. Úsměv mi ztuhne na tváři. Zamračím se. Nad mojí budoucností se rozprostírá velký černý mrak. V duchu vytáhnu svůj seznam přání a připišu další:

- **abych mohla věřit na zázraky.**

Kapitola třetí

Konečně se doprava zase dává do pohybu. Netrvá dlouho a ocitám se na chodníku u vchodu do stanice metra na Baker Street. „Asi bych neměl nechat asistentku, aby šla domů bosa, co?“ prohodí Brian a s úsměvem se vykloní z malé dodávky. „Obávám se, že si dneska ten golf budu muset odpustit.“

„Snad jsi můj šéf, mohl bys mi zaplatit taxík, ne?“ zavrčím a zadívám se na bosé nohy. Místo elegantních střevíčků mám Brianovy golfové boty obalené blátem. Navíc pětačtyřicítky.

„Na metru není nic špatného,“ namítá a dodávka se začíná vzdalovat od chodníku. „Za chvíli budeš doma, uvidíš. Mysli na mě, určitě uvíznu v zácpě.“ Vzápětí přibrzdí, zatroubí a mávne na skupinku třicátníků, aby přešli ulici. Briana bych dokázala popsat mnoha způsoby, ale v okamžiku, kdy si tam tak seděl ve své oblíbené dodávce a mohl nechat oči na mladících v tričkách, mě nenapadá nic pěkného.

Vydávám se dolů. Na nástupišti mě ovane parné vedro. Připadá mi to, jako by člověk nastavil troubu na maximum, pak ji otevřel a strčil hlavu dovnitř. Vypardonuju si cestu skrz neklidnou směsici pronikavého tělesného pachu, špatné nálady a bolesti hlavy až ke žluté čáře na okraji nástupiště.

Vzpomenu si na pokutu, kterou jsem minulý týden dostala za parkování rovnou na dvojité žluté čáře. Já ale *neparkovala*, jen jsem tam auto pár minut *nechala*, protože jsem chvátaala. Jenže policista coby muž nesdílel názor, že léky na menstruační bolesti patří k naléhavým záležitostem (jak by mohl, když takovými ukrutnými bolestmi nikdy netrpěl), a dal mi pokutu. Musím ji zaplatit. Z tašky vylovím propisku. Mám paměť jako cedník, proto si píšu seznamy. Mám seznamy prakticky na všechno. Na ledniče mi visí desítky pestrobarevných papírků s upomínkami. Jediný problém je, že se na ně moc nedívám. Ale připomínku, abych si něco připomněla, si napsat můžu, ne?

Sotva si na ruku napíšu „POKUTA – PARKOVÁNÍ“, v tunelu se ozve hluk příjíždějícího vlaku. O krok couvnu a sleduju, jak vjíždí do stanice, hlučí kolem nástupiště a tváře lidí v něm se míhají jako rozmazané obrázky. Metro je narvané jako obvykle. Mám po náladě. A pak mi, stejně jako každyčkový večer, když se vracím z práce domů, prolétne myslí zbožné přání: kéž by tam pro mě zbylo jedno volné místečko k sezení.

Dveře se otevřou, dav na nástupišti do mě strčí a já jako zátka vystřelená ze šampaňského vystřelím do vagonu. Tvářím se, že nevidím orosená okna ani tváře spolucestujících, po nichž stéká pot. Mezi těly ostatních si razím cestu k uličce uprostřed. „Jéje, promiňte... Pardon... Promiňte,“ opakuju pořád dokola a šlapu lidem na boty do té doby, než se vlak s trhnutím rozjede a já musím bleskurychle popadnout madlo nad hlavou.

Držím se ho jako klíště. Vlak vyjíždí ze stanice a já se snažím natočit hlavu jinak, abych neměla nos zabořený do něčeho podpaží. Do háje, seděla bych, až bych brečela. Závistivě pokukuju po sedících spolucestujících, nepřítomným pohledem tčkám po neznámých tvářích. Míjím muže s nevkusnou „přehazovačkou“, hezkou slečnou s piercingem v obočí, starší dámu se světlounce růžovým make-upem. Pohledem ulpím na muže s ostře řezanou čelistí, malinkou prohlubní na bradě a černou kšticí. Zpod ní vykukují známé oříškové oči. Panebože, co ten tady dělá?

Cítím, jak se mi svírá žaludek. Je to můj souseď. Můj *velmi* pohledný souseď. Klidně by mohl být tmavovlasým, mladším bratrem Brada Pitta. Sice netuším, jestli Brad Pitt má mladšího bratra, ale jestli jo, tak určitě vypadá jako můj souseď. Ani nevím, jak se jmenuje. Sice bydlí hned naproti přes ulici, přesto nevím, kdo to je (což mate moji macechu, protože ta chce znát nejen jména lidí v Bathu, nýbrž i jejich osobní život a zvyklosti). Jenže tohle je Londýn. Lidi bydlí vedle souseďů celé roky, běžně se zdraví, ale nikdy spolu nepromluví.

Já toho ale o svém souseďovi vím docela hodně. Od téhle chvíle mu budu říkat „on“. Jezdí v modrém range roveru, potraviny nakupuje v supermarketu Waitrose, oblečení v Joseph a aspoň jednou týdně chodí na jídlo do Šanghajského překvapení, což je vietnamská restaurace na rohu. Taky o něm vím, že hraje tenis, nedávno si koupil bílou

pohovku a podle toho, kdy roztahuje závěsy v ložnici, soudím, že si o víkendech rád přispí až do oběda.

Teda, ne že bych ho pronásledovala. Prostě si ho tu a tam všimnu. Otáčí stránku v knížce. Mrknu na titul. Cože? *Pí a jeho život*. Tak tuhle knížku mám taky rozečtenou, leží na nočním stolku. Už dlouho. Rozhodnu se, že se do ní začtu hned, jak se vrátím domů.

Pár vteřin si představuju, jak sedím na schodech před domem, kochám se podvečerním sluncem, kterému fotografové říkají „magická hodina“, protože ve večerním světle vypadá každý dobře, a se zaujetím čtu knížku. Vlasy mi svůdně padají do tváře a takovým tím typicky bohémským způsobem držím mezi prsty cigaretku. A když se nade mnou ozve „Ahoj, co té knížce říkáš?“, zvednu hlavu a podívám se na něj. Stojí za živým plotem a usmívá se na mě. A já samozřejmě odpovím něco vtipného. Než se naděju, probíráme postavy a děj a další chytrá témata...

Náhlý příval nových cestujících mě namáčkne na stěnu vozu a tím mě vrátí do reality. Jenže v té si mě soused nikdy nevšimne. Pro něj jsem neviditelná.

Hm, ale možná je to tak lepší, protože pokaždé, když ho potkám, vypadám hrozně. Rychle se snažím schovat Brianovy boty za něčí kufřík.

Třeba minulý týden. Šla jsem si zaběhat do parku, a když jsem pak stála u vchodu na svých chatrných nožkách, s mokkými vlasy přilepenými na čele a snažila se popadnout dech, hádejte, kdo se vynořil zpoza rohu, vyšňořený a hladce oholený? Samozřejmě on.

Pár týdnů předtím jsem z auta vykládala nákup. V náručí jsem držela megabalení toaletního papíru a on zrovna přijel a zaparkoval vedle mě. Pochopitelně jsem jednou ve staříčském županu a termoaktivní pleťové masce – to je taková ta maska, která se zbarví do světle modra, když začne působit – narychlo vyběhla ven s tříděným odpadem a on se zrovna koukal z okna. Jasně, a aby toho nebylo málo, tak se mi rozvázal pásek u županu a zjevila jsem se mu v celé své nahotě.

Nečekaně zvedne zrak, jako by vycítil, že se na něj dívám. Podívá se mi do očí. Dívám se mu do očí. Kristepane, takový trapas. Koutkem oka zahlédnu osamocené reklamní noviny *Loot*, kde jsou inzeráty na všechno možné od bazarových aut po lidské duše. Vrhnu se na ně jako

na záchranný kruh a schovám své žhnoucí tváře za jejich stránky. Začtu se do pronájmu a ještě si vezmu propisku, aby to vypadalo věrohodně. Jen pro jistotu, kdyby se díval. „CLAPHAM COMMON: LESBICKÁ DOMÁCNOST S MILOVNICEMI KOČEK HLEDÁ PODOBNĚ NALADĚNOU SPOLUBYDLÍČÍ“, „EARL'S COURT: VOLNÉ MÍSTO V TŘÍPOKOJOVÉM BYTĚ – OSM AUSTRALANŮ UŽ TADY BYDLÍ“, „SHOREDITCH: HLEDÁM SVOBODOMYSLNÉHO UMĚLCE K POHODOVÉMU, MODERNÍMU SPOLUBYDLENÍ“.

Ha, tady to je. Úplně dole. Píchne mě u srdce. Jediná větička: „LITTLE VENICE: PRONÁJEM MÍSTNOSTI, 150 LIBER TÝDNĚ VČETNĚ POPLATKŮ“. Upřeně na ten inzerát zírám, i když myšlenkami jsem u „něj“. Určitě je to ten nejnudnější inzerát na světě. Přesně toho jsem chtěla docílit, když jsem ho před třemi týdny podávala.

Nechci, aby v tom volném pokoji někdo bydlel. Nechci žít s cizím člověkem, se kterým bych se měla dělit o pohovku, prakticky nepoužívané pánve creusetky ani záchodové prkýnko. Bohužel nemám moc na vybranou. Když se totiž Daniel odstěhoval, vzal si televizi, polovinu fotek a na mně zůstaly veškeré náklady. Nemám ani televizi, ani moje fotky s blondatými melíry, když mi bylo sedmadvacet, zato mám obrovskou hypotéku. Posledního tři čtvrtě roku žiju z úspor. A ty došly. Už dva měsíce jsem nezaplatila hypotéku, takže mi banka začala vyhrožovat exekucí. Je to jasné, buď si najdu spolubydlící, nebo...

Nebo co? Podívám se z okna. Kéž bych tam někde zahlédla řešení všech svých problémů. Jenže tohle je londýnské metro, ne křišťálová koule, takže vidím pouze svůj odraz v okně.

Kapitola čtvrtá

O djakživa jsem žila s představou, že ve třiceti budu mít život vyřešený. Budu mít něco našetřeno, budu slavná fotografka, budu mít alespoň jedny superznačkové boty – Manolo Blahnik to zrovna být nemusí, ale Kurta Geigera bych brala. Ale když se to loni stalo – velká trojka s nulou –, uvědomila jsem si, že většina kamarádek šplhá po žebříčku života, dostává povýšení, vdává se, chodí do kadeřnických salonů, zato já se propadám níž a níž.

Co nevidět vyčerpám povolený kontokorent – no prostě hrůza. Můj milovaný midget trčí v servisu, protože po srážce s BMW nemám na opravu – další průšvih. A ta moje slavná kariéra ještě slavnější fotografky – to je katastrofa nejvyššího řádu.

Nějakou dobu jsem si myslela, že to bude klapat. Poznala jsem Daniela, zamilovala se, koupili jsme si společně byt. Měla jsem pocit, že jsem něco dokázala. Měla jsem směr. Připadala jsem si dospělá. Měla jsem hypotéku, životní pojištění a partnera. V hloubi duše jsem měla pocit, že si na dospělou jen hraju, ale všichni se ke mně chovali jako k opravdické dospělé.

Ta děsná macecha mi poslala pár kuchařek, stojánek na hrníčky a řadu kuchyňských pomocníků do mého tajuplného „spodního šuplíku“. Sanjeev v čistírně mě zdvořile zdravil, když jsem tam nosila Danielovy košile od Ralphi Laurena a svoje manšestrové bokovky. Dokonce i gynekoložka se na mě mile usmívala, když mi vypisovala recept na antikoncepci.

Jo, šplhání po kariérním žebříčku chybělo, ale můj soukromý život fungoval na sto procent, takže jsem předpokládala, že se časem přidá i práce.

Nesrovnalo se to. Místo toho se mi rozpadl celý svět, když jsem si půjčila Danielova saaba a v palubní přihrádce našla kondomy. Já vím, je to hrozné klišé. Odjakživa jsem si myslela, že se takovéhle věci dějí jen lidem v seriálech nebo hostům talkshow, ale pak jsem se najednou

ocitla na semaforu, zpívala si s kapelou White Stripes a začala jsem v přihrádce po paměti hledat cigarety. Oficiálně jsem přestala kouřit několik měsíců předtím, ale neoficiálně jsem si tu a tam zapálila. Zpěv Jacka Whitea – žij rychle, zemři mladá, rokenrol a tak – mě prostě nalaдил na cigárko. Jenže místo marlborek jsem narazila na durexky a jejich „žádné hranice, žádná omezení“.

Pamatuju si to, jako by to bylo včera. Na zlomek vteřiny jsem ztuhla a snažila se strávit fakt, že jsem nenašla nějaký ten kondom, ale rovnou balíček dvanácti kusů... Vysypala jsem je do klína. Oprava: jeden jediný. Zbyl jen jeden. S natrženým obalem.

Sklopila jsem hlavu a zírala na něj jako na zjevení. Cítila jsem, jak se mi vlasy v týlu zježily hrůzou. Srdce mi bušilo až v uších. Hrozně se mi chtělo smát. Bylo to absurdní. Daniel je mi nevěrný? Spí s někým jiným? Vzápětí do mě vjel vztek. Ten hajzl. Ten proradný hajzl. Jak mi to mohl udělat? Nejradši bych se rozbřečela. Jak patetické.

Nakonec jsem neudělala nic. Otupěle jsem seděla za volantem. Jack White toužebně pěl. Motor běžel. Svět se otáčel. Auta za mnou troubila. Zvedla jsem hlavu. Barva na semaforu se změnila. A s ní všechno ostatní.

Na Daniela jsem vystartovala, hned jak jsem vtrhla domů. Nejdřív popíral, že by ty kondomy byly jeho. Prý jsou jeho asistenta, asi si je tam zapomněl. Zkoušel na mě všechny výmluvy, které dokázal vymyslet. Nakonec přiznal, že s někým spí – ale nemiluje ji, jde pouze o sex. Jen o sex.

Pronesl to tak ledabyle, jako by na tom pranic nezáleželo. Jenže ta tři slůvka měla na můj svět asi stejný vliv jako železná koule zavěšená na buldozeru. Na zlomené srdce zapomeňte, Daniel ho roztrátil napadrt'.

Jasně že jsem se z toho dostala. Tak to u lidí chodí. Teď jsem v pohodě. V naprosté pohodě. Mám své focení, kamarády, půjčovnu videí na sobotní večery. A když na mě někdy dolehne samota, mám kočku, Bilyho Smithe. Netvrdím, že bych si občas ráda nevyrazila na rande, ale rozhodně nejsem z těch ženských, které chtějí za každou cenu najít toho „pravého“. Neusínám každý večer s přáním, že potkám pana dokonalého, který se do mě šíleně, opravdově a oddaně zamiluje. Každý večer určitě ne. Provinile zčervenám a kouknu na souseda.

Je pryč.

detektor, který našel poklad. Páni, nedošlo mi, že jsem z něj tak vyner-
vovaná. Dýchej. Hodně dýchej. Ještě víc.

Tak jo, jdu na to. „Ahoj,“ usměju se a mávnu mu na pozdrav.

Jenže on mě, tedy spíš smáčenou běžící postavičku, nevidí. Právě se
totiž otáčí k hezké brunetce, která vychází z obchodu a v náručí drží
láhev vína. Stulí se k němu pod deštník, obejmě ho kolem pasu
a odcházejí. Smějí se tomu, jak se vyhýbají loužím a přeskakují zapla-
vené odtoky kanálů a chovají se, jako by jeden druhého chtěl postříkat.
Zatracená práce, vypadají jako hlavní postavy odporně romantického
filmu.

Jsem na dně. Nemůžu si nepřát, abych s ním pod tím deštníkem byla
já, abych byla suchá a šťastná, ne mokrá a plná sebelítosti.

„Šťěstí!“

To zvolání mě probudí k životu.

U bankomatu stojí skupinka žen. Ty mladší mají obnošená trička
a džíny ošoupané na kolenou. Starší ženy mají šátky na hlavě a drží
košíky, prosáklé vodou. Snaží se lidem prodávat štěstíčka, ale lidi
bohužel nebývají nabídkám prodeje moc naklonění – ať jde o prodej
pojištění po telefonu, lákání k víře na prahu domu nebo štěstíčka od
cikánek –, stejně jako nebývají naklonění dešti. Cikánek si proto nikdo
nevšímá. Což neznamená, že by je lidi neviděli.

Já je taky vidím, ale chci být co nejdřív doma, takže udělám to, co
zkouším, když potkám lidi, kteří dělají průzkumy, rozdávají letáky
nebo – a za to se docela stydím – když lidi z Greenpeace žádají o kaž-
doměsíční příspěvky. Sklopím hlavu, upřeně se dívám před sebe a tvá-
řím se, jako bych neslyšela.

„Vy jste ale pohledná slečna,“ osloví mě jedna z cikánek a vydá se ke
mně. Zahradí mi cestu jako fotbalový bek.

Snažím se ji obejít, ale nedá se. „Vezměte si štěstíčko, slečno. Vy-
užijte ho s rozumem a přinese vám radost. Přilákáte štěstí...“ Vrazí mi
před obličej povadlou vřesovou větvičku s roztrženou stužkou.
„Nepodceňujte moc štěstíčka.“

„Ne, děkuju,“ pronesu odhodlaně.

„Jen dvě libry, milá slečno.“

„Ne, děkuju.“ Snažím se vyhnout jejímu pohledu, ale cikánka mě
chytí za ruku. Má hrubou kůži a ve srovnání s mojí světlou pihatou pletí

ji má tmavou. Má i špinavé polámané nehty, prsty zkroucené artritidou. Na zápěstí nosí plastové swatche a vedle nich stříbrný náramek s přívesky. Jak mi mává před tváří vřesem, pohupují se sem a tam. „Vezměte si ho. Přinese vám štěstí. Využívejte ho moudře a uvidíte, že vám změní osud a splní všechna přání.“

No jasně. Opravdu vypadám tak zoufale?

Z jejího upřeného pohledu vyčtu, že se nenechá odmítnout. Děšť se do mě opírá víc a víc. Chci se jí zbavit, a tak jí do drsné dlaně vtisknu dvě mince. Vmžiku se ztratí v promočeném davu, zato já v tom lijáku stojím jako socha uprostřed ulice a v ruce tisknu bílý vřes.

Pořídila jsem si štěstíčko.

Taková ironie. Držím vřes mezi palcem a ukazováčkem a prohlížím si tenounké větvičky svázané levnou nylonovou stužkou. Tohle má mít kouzelnou moc? Napadne mě, že bych vřes mohla hodit do koše, ale ten nejbližší je na druhé straně ulice, a tak větvičku strčím do kapsy – vyhodím ji doma. Nejdřív ze všeho se ale svléknu, otevřu si víno a napustím vanu.

Cestou domů si představuju, jak se nořím do horké vody s vůní bílého pižma a popíjím sauvignon blanc. Úplně přitom zapomenu na cikánku, štěstíčko i čvachtající boty.